

ИСТОРИЯ НА КНИГАТА
BOOK HISTORY

РЕЦЕПЦИЯ НА СЪВРЕМЕННАТА ЯПОНСКА ЛИТЕРАТУРА
В БЪЛГАРИЯ

Вяра Николова

Софийски университет „Св. Климент Охридски“

Резюме: Статията предлага своеобразна периодизация на процеса на рецепция и запознаване на българския читател с японската литература и култура. Представени са отделни издания и различни аспекти на процесите, които оказват влияние върху разпространението на японска литература в България.

Ключови думи: японска литература; България; рецепция на литературата; художествена литература

„Рецепцията на дадена литература в чужда културна среда се осъществява въз основа на исторически сложни и динамични взаимоотношения, обусловени от различни фактори както от национален, така и от международен характер“ (Prevodna..., 2001).

Всяко навлизане, заимстване и асимилиране на определен преводен текст, в дадения случай – на художествен текст, предвид тематиката на произведението са свързани с установяване на контакт между две държави, между два народа, и то на различни нива: духовно, културно, икономическо, политическо и т.н. Това взаимодействие, когато се задълбочава, неминуемо води до изучаване и потребност от преподаване на определения език, в дадения случай – японския, тъй като говорим за рецепция на японската литература в България. Японистиката в славянския контекст изминава доста дълъг път, за да стигне до днешния момент, когато на книжния пазар у нас вече има поредица от заглавия на японски автори в превод от японски език.

България, предвид историческото си развитие и дългите години на изолация от културния живот на Европа и света, до 1878 г. има доста ограничен издателски репертоар. В епохата на Възраждането и след Освобождението през 1878 г. започва разширяване на тази дейност. Това е процес, който наблюдаваме и в Япония след 1868 г., с настъпването на епохата Мейджи. Периодът и в двете страни е свързан със заимстване,

адаптиране и използване на нови литературни форми, запознаване с нови литературни направления, течения и школи. Както в Япония, така и в България процесът на запознаване на читателите с произведения на световноизвестни автори от европейската и особено руската литература първоначално се осъществява чрез език посредник. Българският читател, преди да започнат да се появяват преводите от японски език, се докосва до литературното богатство на Япония именно чрез преводи, направени с помощта на език посредник. Това са преди всичко френски, немски, руски или английски език.

Предвид условията на предаване, приемане и запознаване с японската култура и литература в България, може да определим няколко периода спрямо българската политическа и културна история:

1. Периодът след Освобождението до началото на 40-те години на XX в.;
2. Периодът от 50-те години до началото на промените през 1989 г.;
3. Начало на българската японистика (от 1990 г. до днес).

Така направената условна периодизация обхваща различни културни, политически и икономически процеси, които водят до запознаване на българския читател с различни аспекти от историята на Япония, нейната култура и литература.

След установяването на духовни връзки между Япония и България в края на 80-те години на XIX в., започва обмен на информация между отделни съсловия на двете страни. Свидетелства за това са откритите писма на монаси в българския манастир „Св. вмчк Георги Победоносец – Зограф“ в Света гора Атон, посетили в края на XIX в. непознатата им Япония. Тези писма ни дават възможност да разберем повече за начина, по който монасите от „Зограф“ възприемат пребиваването и живота си в Япония. Показват ни определени особености от ежедневието на японците през епохата Мейджи, дават възможност да се запознаем, макар и задочно, с една далечна и екзотична за тогавашния европейец култура.

Българският читател обаче получава първите сведения за японската литература благодарение на превода на Д. Sterev на „Всеобща история на книжнината“ от Йохан Щер. Част от този труд бива издадена през 1896 г. – „Истокъ – Китай – Япония“ (Hayashi, 1980).

В така определен **първи** период, освен споменатия културен, духовен контакт, е и установяването на политически и икономически обмен между двете държави (Vutova-Stefanova, 2019). А в началото на XX в., през 1906 г., в превод на Димитър Бабев от френски език излиза от печат популярният на Запад роман на японския писател Токутоми Рока „Хототогису“ („Кукувица“). През същата година, както отбелязва в своята статия „България – Япония (диалог и обмен между две култури)“ Вера Вутова-Стефанова, японският писател Рока Токутоми на път за Русия, за да посети Л. Н. Толстой в Ясна поляна, се озовава в София (Vutova-Stefanova, 2019). По-късно преживяванията на автора са описани в дневника му „Пътвания

по святи места“. Това са първите сведения за България от перото на японски интелектуалец. Рока описва как пътниците в купето и на перона, под прозореца на влака, го оглеждали с любопитство и го заговаряли ту на турски, ту на български („Българският е славянски език, който прилича на руския“, обяснява писателят), а някои – и на немски, макар да не са могли да получат от него някакъв разбираем отговор. Той отбелязва, че в този край на света едва ли са стъпвали японци... (Vutova-Stefanova, 2019).

Две години по-късно, през 1908 г., отново в превод от френски, българският читател се запознава с романа „Окома“ на Такидзава Бакин (1767–1848), автор на разкази (с фантастичен елемент), романи (за възрастни) и развлекателни повести. Изминават 11 години, докато се появи първата лирическа стихосбирка „Пеперуди“ (1919), пак в превод от френски език, а след това – и поетическият сборник „Сини часове“ (1922), в превод този път от немски език. Второто му издание е през 1924, третото – през 1936, а четвъртото – през 1943 г.

През 1926 г. излиза от печат преведената от френски език книга „Мазако“ на Кику Ямата (1897–1975), френско-японска писателка. Тя живее в Париж през 20-те и 30-те години на ХХ в. и пише за японската култура и предимно за японските жени. През 1943 г. излиза в превод от френски и друго нейно произведение – „Писма на една младоженка“.

Българският читател през 1928 г. чрез пиесата „Резбарят от Сюдзенджи“ се запознава и с Кидо Окамото (1872–1939), класически японски писател и драматург, смятан за родоначалник на криминалния жанр в японската литература.

В списание „Сенки“ през 1929 г. в Япония излиза първият японски пролетарски роман – романът на Токунага Сунао „Улица без слънце“. След четири години, сравнително бързо, това произведение вече е в ръцете на българския читател в превод от френски език.

Следва дълъг списък, който сам по себе си красноречиво говори за интереса и любознателността на българската читателска аудитория:

През 1936 г., в превод от френски език, „Миражи на сърцето“, Серия „Азиатска лирика“, 2-ро издание през 1943 г.

През 1937 г. в превод са публикувани „Японски мотиви“ във вестник „Развигор“, № 1, 30 януари, и № 8, 21 март 1937 г., като името на преводача не е посочено.

В превод от немски език в книжарниците през 1941 г. се появява произведението „Вълни, роман из брачния живот на съвременна Япония“ на Юдзо Ямамото (1887–1974), японски писател и драматург. Той е един от създателите на реалистичния театър. В Япония това произведение е публикувано в периодичния печат, във вестник „Асахи“, през 1923 г.

Издателство „Българска мисъл“ през 1941 г. публикува и книгата на Светослав Минков „Японската литература. Начало, развитие, представители“, която предлага на българския читател един по-систематизиран поглед върху японската литература.

През 1943 г. излиза поетическата поредица Библиотека „Корали“, която включва няколко серии, сред които *Японска антология*: „Песните на Ямато“ (1-во издание 1937 г.) и *Японска лирика*: „Сини часовеи“ и „Цъвнала вейка“ (1-во издание 1938 г.). Сбирка от японска поезия в превод от френски език от Никола Джеров.

Условно обособеният период не се изчерпва с изброените преводи на художествена проза и поезия от френски и немски език. По същото време българският читател има възможността да се запознае и с японски легенди, народни приказки и детска литература (Vutova-Stefanova, 2019), като тук вече език посредник е и руският език. В периода 1912–1945 г. са публикувани 24 издания с отделни приказки или цикъл от приказки.

От така представената дълга редица художествени произведения виждаме, че този първи период в съответните години има следния брой заглавия, преводи на японска художествена литература (тук са включени както поезия и проза, така и приказки и легенди):

Таблица 1

Година на издаване	Брой заглавия
1906, 1908, 1912, 1919, 1922, 1924, 1926, 1927, 1928, 1930, 1931	по 1
1933	4
1936	1
1937	7
1938	2
1939	1
1941	7
1942	4
1945	1

В предложената таблица може да забележим, че през 1933, 1937, 1941 и 1942 г. има съответно 4, 7, 7 и 4 заглавия, което само по себе си е показател за това, че през 30-те и в началото на 40-те години българският издател проявява интерес към публикуването на японски заглавия.

Вторият период, от 50-те години до началото на промените (1989) в края на ХХ в., е свързан с нов историческия момент, който настъпва в България. Период, през който се появяват заглавия от японската литература в превод предимно от руски, а по-късно – и в превод от езика оригинал, тоест от японски.

През 1953 г. излиза и първото мащабно японско произведение, романът „Тихите планини“, в превод от руски език на Христо Кънев. Творбата е последвана от още няколко романа, отново в превод от руски език, преди началото на преводите и от японски език през 1977 г.

След 1962 г. и значителните политически и управленски промени, които настъпват в България, се създава благоприятна почва за усилено развитие на икономическите и търговските отношения с Япония. Все повече възможности има и за специализация на български студенти в японски университети и за активизиране на културните връзки между двете страни. Главна предпоставка за това, че в България няма преводи на японска художествена литература, направени от японски език, обаче остава липсата на специалисти и подготвени преводачи в тази област. Макар да има все по-големи възможности за обучение и специализация в Япония, това е предимно в специалности от сферата на технологиите и естествените науки.

През 1969 г. в превод от руски език излиза от печат романът „Точки и линии“ на Сейчю Мацумото.

Формирането „на първата генерация български японисти и преводачи от японски език, завършили своето образование в СССР, а някои от тях получили и допълнителна специализация в Япония“, става през 70-те години на ХХ в. (Kandilarov, 2009). В последващите две десетилетия най-много допринасят за преводите на японска художествена проза от японски език Бойка Цигова, Георги Стоев, Цветана Кръстева, Нели Чалъкова, Дора Барова, Добринка Добринова, Силвия Попова-Милева, Ружица Угринова и др.

През 1977 г. е публикуван първият превод на японска художествена литература от японски на български език на Бойка Елитова (Цигова) и Георги Стоев. Авторът, чиито произведения поставят началото на преводите на японска литература у нас, е Ясунари Кавабата с творбите си „Снежната страна“ (в превод на Бойка Цигова) и „Хиляда жерава“ (в превод на Георги Стоев). И двамата преводачи са български японисти и възпитаници на руската японистична школа. Преводи на произведения на Кавабата Ясунари у нас продължават и до днес, което говори за читателския интерес към японската литература, както и за интерес от страна на преводачите и на издателствата да публикуват тези преводи.

През 1978 и 1979 г. на българския книжен пазар излизат още две заглавия от японски автори, новелата „Денят на жестокостта“ на Мацумото Сейчо в превод на Дора Барова и сборникът с разкази „Вратата Рашомон“ на Акутагава Рюносукe в превод на Силвия Попова-Милева.

Богати са 80-те години на ХХ в., когато са публикувани над 30 произведения от японски писатели. Благодарение на тях българският читател се запознава с отделни произведения от новата и класическата японска литература, с японската естетика и народопсихология.

През 1980 г. излизат от печат два превода на така наречената „литература на атомната бомба“, *генбаку бунгаку* 原爆文学: сборникът с повести „Площадката на празненствата“ от Кьоко Хаяши в превод на Нели Чалъкова и романът „Море и отрова“ от Ендо Шюсаку в превод на Дора Барова. За двете книги обединяваща е темата за ужасите на войната. Първата е написана в памет на жертвите на атомната бомбардировка над Нагасаки.

Със своята човечност, искреност и максимална автентичност тя бързо намира „път към сърцата на читателите“ (Hayashi, 1980), а втората чрез своята реалистичност се обявява против войната и чертае всички нейни „страшни последствия, сред които, не на последно място, рушенето на човешката душа“ (Tsigova, 1997).

Принос в преводите на японска литература има и Годор Дичев, в началото на 80-те години на ХХ в., когато е посланик на България в Япония. Той превежда през 1981 г. романа „Дванадесет чифта очи“ от Цубои Сакае, който също е на военна тема, последван на другата година от романа „Черен дъжд“ от Ибусе Масуджи в превод на Дора Барова. Това е роман, който разказва за последиците от атомната бомба, за ужасяващата действителност след бомбардировките над Хиросима.

Преводите от японски, които излизат по това време, засягат не само „литературата на атомната бомба“. Издават се и преводи на детска литература. Например повестите „Таро – синът на дракона“ през 1981 г. в превод на Цветана Кръстева, „История на говорещото столче“ през 1985 г. в превод на Нели Чалъкова, повести на японската писателка Миоко Мацутани. Тя пише не само за деца, има и творби, които засягат темите за войната и мира.

Класическата японска литература също е представена на българския читател в превод на Цветана Кръстева – „Нечакана повест“ от Ниджо (наложница на император Го-Фукасука), излязла на български език през 1981 г. Сред заглавията на класическата литература е и „Записки под възглавката“ на Сей Шонагон (придворна дама от свитата на императрица Садако), която излиза в превод на български през 1985 г. И двете произведения принадлежат към така наречената „литература на женския поток“ 女流文学, възникнала през епохата Хейан (VIII–XII в.), „и дават поглед на българския читател към една по-различна Япония – тази на висшата придворна аристокрация, изживяваща всекидневието си в насладата от красотата на живота и поетичното общуване между хората“ (Mincheva, 2014).

Таблица 2

Година на издаване	Брой заглавия в превод от друг език	Брой заглавия в превод от японски
1953	1	
1957	1	
1964	2	
1966	1	
1967	1	
1969	3	
1970	1	
1971	1	
1972	1	
1973	1	
1975	5	3
1976		1
1977	1	2
1978	1	2

1979	2	1
1980		10
1981		11
1982		7
1983	1	4
1984	2	1
1985		8
1986		3
1987		3
1988	1	2
1989		3

През 1982 г. в превод на Дора Барова излизат романът „Гласът на планината“ на Ясунари Кавабата (преиздаден през 2008 г.) и сборникът с разкази „Портрет на Шункин“ на Джуничиро Танидзаки в превод на Вера Вутова.

През 1983 г. е публикуван романът „Изгорената карта“ на Кобо Абе в превод от Ружица Угринова. Същата година излиза и сборникът „Танцърката от Идзу“, включващ новели на автори, добили популярност у нас, като Ясунари Кавабата, Кензабуро Ое, Кобо Абе и др., в съвместен превод на Дора Барова, Цветана Кръстева, Добринка Добринова и Георги Стоев.

Сборникът с разкази на Акутагава Рюносукэ „Разговор в мрака“ е от 1986 г., а през следващата 1987 г. е публикуван романът „Сърце“ на видния японски писател Сосеки Нацуме. И сборникът, и романът са преведени от Дора Барова. Интересните заглавия не свършват дотук, защото през 1988 г. излиза от печат романът „Жена“ на Такео Аришима в превод на Вера Вутова (преиздаден през 2015 г.).

В обобщение на представената Таблица 2 и част от заглавията, които отбелязахме в посочения период, прави впечатление, че в периода от 1953 до 1973 г. излизат 14 заглавия, включващи художествена литература (поезия и проза), както и японски приказки (легенди) в превод от език посредник, като този език в посочения втори условен период е руски. И едва няколко заглавия, които са в превод от английски, например сборникът „Японски разкази“, който излиза през 1973 г. и предлага на българския читател широк списък от японски автори.

През втората половина на 70-те години вече може да отбележим първите преводи на художествена литература директно от японски език, като най-много заглавия излизат през 1980 г. – 10, 1981 г. – 11, 1982 г. – 7, и 1985 г. – 8.

С настъпването на новия период в българската история отбелязваме и нова епоха в развитието и присъствието на японския език и японската култура в родната образователна система и културния живот на страната ни. През **третия** условен период се поставя началото на българската японистика чрез създаване на *център* за подготовка на специалисти в областта на японския език и култура – Софийския университет „Св. Климент Охридски“. През 1990 г. се открива нова специалност – „Японска филология“, днес вече обособена в отделна катедра „Японистика“.

Последните три десетилетия се характеризират отново с преводи не само от оригинала, но и от език посредник, който е английският език. Ще

посочим само отделни преводи, които се появяват след 1990 г. и са в помощ за по-широкото и задълбочено опознаване на японската литература от всички любители на японската култура и художествено слово (Vutova-Stefanova, 2019).

През 1990 г. е публикуван романът „Златният храм“ на Юкио Мишима в превод от японски език на Дора Барова (преиздаден през 2005 г.).

През 1993 г. излизат „Жената в пясъците“ на Кобо Абе в превод от японски език на Дора Барова (преиздаден през 2010 г.) и „Закъснялата младеж“ на Кензабуро Ое в превод от японски език на Нели Чалъкова.

През 1994 г. „Ключът“ на Джуничио Танидзаки е преведен от Дора Барова.

През 1995 г. на българския книжен пазар излиза и друго произведение на Миоко Мацутани – повестта „Моята Ане Франк“, превод Ружа Стоянова.

През 2011 г. Албена Тодорова превежда „Провалът на човека и други произведения“ на Осаму Дадзай.

„Татуировката: разкази и новели“ на Джуничио Танидзаки в превод на Вера Вутова-Стефанова излиза през 2016 г.

Таблица 3

Година на издаване	Брой заглавия в превод от друг език	Брой заглавия в превод от японски
1990	1	2
1991		1
1992	1	1
1993	1	2
1994		3
1995	3	2
1996		4
1997	1	2
1998	2	1
1999	2	1
2000	1	3
2001		7
2002		4
2003	2	2
2004	1	6
2005	3	6
2006	1	7
2007	2	2
2008	3	3
2009	2	2
2010	6	4
2011	3	3
2012	4	3
2013	1	2
2014	1	2
2015		10
2016		9
2017	1	2
2018	3	3
2019		2

Антон Андреев е преводачът на „Смърт във вода“ на Кендзабуро Ое (излиза през 2019 г.).

От класическата японска литература през 2000 г. е издаден трактатът „Фушикаден – напътствия за цветето в Но“ на Мотокийо Дзеами в превод на Бойка Цигова. Този трактат разкрива естетическата концепция на Дзеами за „Но“ като изкуство за сцена, актьор и зрител. Трактатът може да се използва като практическо пособие за обучение по актьорско майсторство и за теоретична обосновка на конкретна театрална поетика.

В началото на XXI в. са издадени нови произведения на детската и класическата художествена проза. От детската литература това са „Тотто-чан, момиченцето до прозореца“ на Тецуко Куроянаги и „Малката страна, за която никой не знае“ на Сатору Сато. И двете книги бяха издадени през 2001 г. в превод на Иван Гаделев. „Тотто-чан, момиченцето до прозореца“ е автобиографията на известна телевизионна актриса и един от бестселърите в японската съвременна литература за деца и юноши.

Сред по-новите имена на японисти преводачи е Мая Милева, благодарение на която през 2009 г. българският читател се запознава с „Обици и змии“ на Канехара Хитоми.

Други произведения от японската художествена литература на българския книжен пазар са: „Къщата на спящите красавици“ на Ясунари Кавабата в превод на Дора Барова през 2010 г.; „Провалът на човека и други произведения“ на Осаму Дадзай в превод на колектив от български японисти – Дарин Тенев, Албена Годорова, Елеонора Колева, Цветелина Радева и др. (издадена през 2011 г.); романите „Пролетен сняг“ и „Галопираци коне“ на един от най-загадъчните писатели на XX в. – Юкио Мишима, в превод на Дора Барова (2012) и др.

През 2015 г. в превод на Мая Милева излиза „Децата от гаровия сейф“ на Рю Мураками, а в превод на Дора Барова – „Мъже без жени“ (сборник разкази) на Харуки Мураками. Двата автори са част от съвременната японска литература и макар да се различават значително по своята възраст и стил, предоставят две заглавия, съизмеримо брутални и пряки, оригинални и отблъскващи. Заглавията предлагат на българския читател един коренно различен поглед към японската литература и съвременната японска действителност.

През 2015 г. излиза в превод на български език първата част от индекса на японски вълшебни приказки на Кейго Секи в превод на Гергана Петкова – „Японски вълшебни приказки“, чрез които българският читател може да се докосне до националните особености и културното богатство на приказния свят на Япония в нов прочит, в превод от оригинала.

През 2015 г. се появи и сборникът „Японски разкази“, който се състои от подбрани къси разкази на знаменити японски писатели от края на XIX и началото на XX в. – Такео Аришима, Рюносукее Акутагава, Доппо Куникида, Шики Масаока, Наоя Шига и Кенсаку Шимаки, в превод на Александър Киров и Людмила Холодович.

Сборникът с разкази и новели „Гатуировката“ на Джуничиро Танидзаки (2016) може да се смята за преиздаване на сборника „Портрет на Шункин“ от 1982 г., тъй като включва всичките му разкази с изключение само на два. През същата 2016 г. Александър Киров и Людмила Холодович превеждат и творбата „Момчето“ на Сосеки Нацуме, която се смята за едно от най-добрите постижения на японския критически реализъм.

През 2015, 2016 и 2017 г. в три поредни издания излиза пълен превод на повестта „Исе Моногатари. Любовни етюди“, която е най-ранната и представителна творба на жанра *ута моногатари* 歌物語 и представлява колекция от средновековни японски стихотворения с кратки прозаически въведения. Важно е да отбележим, че произведението е в превод на студенти от специалността „Японистика“ на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, работили по проект под ръководството на доц. Гергана Петкова.

Българските издателства публикуват творби от най-различни жанрове на японската художествена проза и от различни литературни направления: его белетристика, натурализъм, неохуманизъм, антивоенни и политически романи (на военна и политическа тематика), научна фантастика и криминални романи. Основни имена са Ясунари Кавабата, Сакьо Комацу, Кобо Абе, Кендзабуро Ое, Джуничиро Танидзаки, Рюносукее Акутагава, Харуки Мураками и др.

В началото на XXI в. и до днес тематиката на превежданите произведения отразява все по-пряко и по-дълбоко японската култура. Разраства се и жанровият обхват на издаваните произведения. Освен проза се превеждат поезия и пословици, както и получената огромна популярност не само по света, но и у нас *манга* (японски комикси). Преведени са седем броя от „Наруто“, шест броя от „One Piece“ и четири броя от „Death Note“ – три от най-известните в цял свят манга серии. Сред най-търсените автори е Харуки Мураками, който още от началото на новия век добива популярност в световен мащаб и е превеждан на много езици. На български език имаме 13 от 18-те негови произведения, включително трилогията „1Q84“, като някои от творбите му са преведени у нас от английски, а други – от японски език.

Днес японските автори в превод от японски на български език заемат сериозна част от пазара на преводната книга у нас. Това се дължи, от една страна, на повишения интерес на българския читател към творчеството на японските писатели, което кара издателите да търсят преводачи от японски език, но и на факта, че „преведените литературни произведения обхващат широка гама от теми и проблеми, които запознават читателите както с традиционната японска култура и с изконните японски ценности, така и със съвременните проблеми на японското общество и историческото развитие на страната“ (Micheva, 2014).

ЛИТЕРАТУРА

Вутова-Стефанова, Вера, Евгени **Кандиларов**. *България и Япония (политика, дипломация, личности и събития)*. София: Изток-Запад, 2019.

Кандиларов, Е. *България и Япония. От студената война към XXI век.* София: Даян Яков. 2009.

Минчева, Ивелина. *Преводи на японска художествена проза от японски на български език – исторически преглед и развитие*. В: КРЪГ – списание на младия японист, бр. 3/2014. София: УИ „Св. Кл. Охридски“, 2014, с. 21.

Преводна рецепция на европейските литератури в България. Т. 8. Руска литература. София, 2001.

Хаяши, Кьоко. *Площадката на празненствата*. София, Военно издателство, 1980. (Предговор)

Цигова, Бойка. (1997). *Японската художествена литература в България. Проблеми на културата*, бр. 71.

REFERENCES

Vutova-Stefanova, Vera, Evgeni **Kandilarov**. *Bulgaria i Yaponia (politika, diplomatsia, lichnosti i sabitia)*. Sofia: Iztok-Zapad, 2019.

Kandilarov, E. *Bulgaria i Yaponia. Ot studenata vojna kam XXI vek.* Sofia: Dayan Yakov. 2009.

Mincheva, Ivelina. *Prevodi na yaponska hudozhestvena proza ot yaponski na balgarski ezik – istoricheski pregled i razvitie*. V: KRAG – spisanie na mladia yaponist, br. 3/2014. Sofia: UI „Sv. Kl. Ohridski“, 2014, s. 21.

Prevodna retseptsia na evropeyskite literaturi v Bulgaria. T. 8. Ruska literatura. Sofia. 2001.

Hayashi, Kyoka. *Ploshtadkata na praznenstvata*. Sofia: Voенno izdatelstvo, 1980. (Predgovor)

Tsigova, Boyka. (1997). *Yaponskata hudozhestvena literatura v Bulgaria*. Problemi na kulturata, br. 71.

RECEPTION OF CONTEMPORARY JAPANESE LITERATURE IN BULGARIA

Abstract: *The article offers a kind of periodization in the process of reception and acquaintance of the Bulgarian reader with Japanese literature and culture. Separate editions are presented and various aspects of the processes that influence the distribution of Japanese literature in Bulgaria are presented.*

Keywords: *Japanese literature; Bulgaria; reception of literature; fiction*

Assist. Prof. Vyara Nikolova, PhD
Japanese Studies Department
Sofia University “St. Kliment Ohridski”,
79, Todor Aleksandrov Blvd.
1303 Sofia, Bulgaria
E-mail: vyara.nikolova@uni-sofia.bg